

Ομιλία εις την Κυριακή του Ασώτου

/ Γνώμες

Ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ἰδοὺ εὐαγγέλιο πού ἀφορᾷ στό νοῦ καί τό σῶμα τοῦ καθενός μας. Εἶναι τό εὐαγγέλιο τῆς εὐσπλαχνίας. Εἶναι ἡ **θαυμαστή παραβολή τοῦ Σωτῆρος, στήν ὁποία ἀπεικονίζεται ὁλόκληρη ἡ ζωή μας**. Ἡ δική μου, ἡ δική σου, τοῦ καθενός ἀνθρωπίνου ὄντος ἐπάνω στήν γῆ. Ὅλους τούς ἀφορᾷ τό σημερινό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ὅλους.

Ὁ ἄνθρωπος! Αὐτός ὁ θεϊκός πλοῦτος ἐπάνω στήν γῆ! Κύτταξε τό σῶμα του, τό μάτι, τό αὐτί, τήν γλῶσσα. Τί θαυμαστός πλοῦτος. Τό μάτι! Ὑπάρχει τίποτε πιό τέλει πού νά ἤμπορῇ ὁ ἄνθρωπος νά ἐπινοήσῃ σ' αὐτόν τόν κόσμο; Κι ὅμως, τό μάτι αὐτό τό ἐδημιούργησε ὁ Κύριος, ὅπως καί τήν ψυχή καί τό σῶμα. Ἡ ψυχή μάλιστα εἶναι ὁλόκληρη ἐξ οὐρανοῦ. Ὅποιος πλοῦτος! Τό σῶμα! Θαυμαστός θεῖος

πλοῦτος πού σοῦ δόθηκε γιά τήν αἰωνιότητα καί ὄχι μόνο γιά τήν πρόσκαιρη αὐτή γήινη ζωή. Καί ψυχή δοσμένη γιά τήν αἰωνιότητα.

Ἀκούσατε τί εὐαγγελίζεται ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος σήμερα. «Τό δέ σῶμα τῷ Κυρίῳ» (Α΄ Κορ. 6, 13). **Ὁ Κύριος ἔπλασε τό ἀνθρώπινο σῶμα γιά τήν αἰώνια ζωή, γιά τήν ἀθανασία, γιά τήν καθαρότητα. Τό ἔπλασε γιά τήν αἰώνια ἀλήθεια, γιά τήν αἰώνια δικαιοσύνη καί γιά τήν αἰώνια ἀγάπη: ὅπως τό σῶμα, ἔτσι καί τήν ψυχή. Ὅλα αὐτά εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἀνεκδιήγητα καί μεγάλα καί πλούσια, καί -τό πιό σπουδαῖο- ἀθάνατα καί αἰώνια δῶρα τοῦ Θεοῦ.**

Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἄνθρωποι τί κάνομε μ' ὅλα αὐτά τά δῶρα; Τί οἰκοδομοῦμε μέ αὐτά; Παραδίδουμε τό σῶμα στίς ἡδονές καί στά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καί τήν ψυχή στούς ἀκαθάρτους λογισμούς, τίς ἀκάθαρτες ἐπιθυμίες, τίς ἀκάθαρτες ἡδονές. Διά τῶν ἁμαρτιῶν καί ἡ ψυχή καί τό σῶμα ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Θεό, φεύγουν ἀπό τό Θεό, φεύγουν «εἰς χώραν μακράν». Τίνος εἶναι αὐτή ἡ «μακρυνή χώρα;»

Ἀκούσατε ποῦ ὁ ἄσωτος υἱός βόσκει χοίρους. Στήν χώρα τοῦ διαβόλου. Στήν χώρα, ὅπου ὁ διάβολος ἔχει ἐξουσία πάνω στόν ἄνθρωπο διά τῶν παθῶν, διά τῶν ἁμαρτιῶν, καί τόν κρατάει σέ φρικτή τρέλλα, στόν παραλογισμό καί τήν παραφροσύνη.

Λοιπόν, ἡ ἁμαρτία; **Κάθε ἁμαρτία εἶναι τρέλλα. Καί ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι πάντα μέσα σ' αὐτή τήν τρέλλα, μέχρις ὅτου συναντηθῇ μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Καί θά συναντηθῇ μέ τήν μετάνοια.**

Ἀκούσατε πῶς ὁ ἄσωτος υἱός, αἰσθανόμενος τί σημαίνει ζωή μέσα στήν ἁμαρτία, ζωή μέσα στίς ἡδονές καί τά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, λέγει: «Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγώ δέ λιμῶ ἀπόλλυμαι» σέ ξένη καί μακρυνή χώρα. «Ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου». Σηκώθηκε καί πῆγε πρὸς τόν πατέρα. Καί ὁ οὐράνιος Πατήρ, ὁ Θεός καί Ἐλεήμων Κύριος, «ἔτι αὐτοῦ μακράν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτόν καί ἐσπλαγχνίσθη καί δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καί κατεφίλησεν αὐτόν», ἐνῶ συγχρόνως ὁ υἱός μέ λυγμούς ἔλεγε: «πάτερ ἡμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου, οὐκέτι εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου». Ἀμάρτησα στόν οὐρανόν καί σ' ὅλα τά ἀστέρια. Ὅλα τά ἐμόλυνα μέ τό πύον τῶν παθῶν μου, καί μέ τό σκοτάδι τῶν παθῶν μου τά ἡμάυρωσα ὅλα. «Ἦμαρτον ἐνώπιόν σου»! Φεύγοντας ἀπό σένα, σέ ποιόν προσκολλήθηκα; Δίπλα σέ ποιόν ἤμουν; Τίνος χοίρους ἐγώ ἔβοσκα; Τοῦ διαβόλου! Ἐγώ διαβολοποίησα τήν ψυχή μου, τήν ὁποία ἐσύ μοῦ ἔδωσες νά γίνῃ ἁγία καί ἀθάνατη. Ἐγώ ἐβρώμισα τό σῶμα, ἐθανάτωσα τό σῶμα, ἐξαθλίωσα τό σῶμα!

Όταν ο άσωτος υιός «ήλθεν εις éαυτόν» –άφοῦ ήταν éκτός éαυτοῦ, στήν τρέλλα, στίς ήδονές καί στά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου– διά τῆς μετανοίας έτρεξε πρός τόν πατέρα. Καί ο πατέρας τόν άγκαλιάζει καί τόν φιλεῖ. Δέν εἶχε τελειώσει άκόμη ο υιός τήν έξομολόγησί του, δέν εἶχε έκφράσει άκόμη τήν έπιθυμία του νά τόν δεχθῇ ο πατέρας του σάν δοῦλο, καί ο πατέρας λέγει στους ύπηρέτες του: «Φέρετε τήν στολή τήν πρώτη καί ένδύσατέ τον καί δώστε δακτυλίδι στό χέρι του καί ύποδήματα στά πόδια του καί άφοῦ φέρετε τόν μόσχο τόν σιτευτό, σφάξτε τον γιά νά φάγωμεν καί εύφρανθῶμεν».

Γιά πιό λόγο εύφραίνεται ο ούρανός; Γιά ποιό λόγο ο Θεός εύφραίνεται στόν ούρανό; Γιά ποιό λόγο εύφραίνονται οί άγγελοι; Σέ ποιόν ο Κύριος λέγει νά εύφρανθῶμεν; Στους άγγέλους!

Ο άνθρωπος ο όποιος χάθηκε μέσα στίς άμαρτίες, θυμήθηκε ότι ήταν άδελφός τῶν άγγέλων καί έσπευσε πρός τόν ούρανό. **«Ήμαρτον εις τόν ούρανόν καί ένώπιόν Σου».** Αμαρτησα στους άγγέλους, στους άρχαγγέλους. Έγώ έδιαβολοποίησα τόν έαυτό μου. Έρριξα τόν έαυτό μου στήν άγέλη τῶν χοίρων, στήν άγέλη τῶν παθῶν. Καί νά, τώρα εἶμαι όλος ξεσχισμένος, όλος κουρελιασμένος. Καί ή ψυχή καί τό σῶμα κουρελιασμένα. Όλα έξαθλιωμένα.

Λοιπόν, τί εἶναι μετάνοια; Ο Κύριος τρέχει νά συναντήση τόν μετανοήσαντα υιό. Τόν άγκαλιάζει καί τόν άσπάζεται καί όλος ο ούρανός συγκινεῖται. Όλοι οί άγγελοι εύφραίνονται. «Καί ήρξαντο εύφραίνεσθαι» αναφέρεται στήν θαυμαστή περικοπή τοῦ Σωτήρος. Γιά ποιό λόγο χαίρεσθε έσεῖς άγιοι άγγελοι, άγιοι άρχάγγελοι; Έσεῖς, οί όποιοι παντοτινά πενθῆτε γιά τόν γήινο αὐτό κόσμο βλέποντας τά δικά σας πεσμένα άδέλφια, τούς ανθρώπους, πῶς πνίγονται μέσα στίς άμαρτίες καί τίς ήδονές καί τά πάθη καί τούς διαφόρους θανάτους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, γιατί εύφραίνεσθε; «Εύφραινόμαστε γιά τήν άνάστασι, τήν ζωοποίησι τοῦ νεκροῦ άδελφοῦ μας ανθρώπου, ότι νεκρός ήν καί άνέζησε». **Νεκρός ήταν ο άσωτος υιός, όταν ήταν μακράν τοῦ Θεοῦ, τῆς πηγῆς τῆς Ζωῆς, μακριά από τόν ούρανό.** Ίδού, άνάστασις έκ νεκρῶν φαίνεται [ή έπιστροφή τοῦ άσώτου] στά μάτια όλων τῶν ούρανίων δυνάμεων. Όλες οί ούράνιες δυνάμεις γι' αὐτό χαίρονται, «ότι άπολωλώς ήν καί εύρέθη». Πράγματι, όταν ο άνθρωπος εἶναι μέσα στίς άμαρτίες καί τά πάθη, χάνει τόν έαυτό του, δηλαδή δέν έχει αὐτογνωσία, εἶναι éκτός éαυτοῦ.

«Εἰς éαυτόν δέ έλθών», λέγει ο Σωτήρ. **Ο άνθρωπος συνέρχεται, όταν σκεφθῇ τίνος εἶναι, δηλ. τοῦ Θεοῦ.** Τό σῶμα σου τίνος εἶναι; Τοῦ Θεοῦ. Η ψυχή καί αὐτή τοῦ Θεοῦ. Όλα δῶρα, δῶρα τοῦ Θεοῦ. Έγώ, ποιός εἶμαι σάν άνθρωπος; Τοῦ Θεοῦ, όλος τοῦ Θεοῦ! Τό σῶμα μου εἶναι δοξασμένο από τόν Θεό. Γι' αὐτό τό

έδημιούργησε ὁ Θεός, λέγει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Καί τό σῶμα γιά τόν Κύριο, καί ἡ ψυχή γιά τόν Κύριο. **Δοξάζομε τόν Κύριο καί μέ τό σῶμα καί μέ τήν ψυχή.** Τοῦ Θεοῦ εἶναι καί τό ἕνα καί τό ἄλλο. Μή νομίζεις ὅτι εἶναι τίποτε δικό σου, ὄχι. Ὅλα εἶναι αἰωνίως τοῦ Θεοῦ. Καί σύ εἶσαι αἰωνίως τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά τότε μόνο, ὅταν ἐσύ τό συνειδητοποιῇς.

Λοιπόν ἡ ἁμαρτία; Δέν ἐπιτρέπει ὁ διάβολος στόν ἄνθρωπο νά συναισθανθῇ ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ διάβολος ἐξουσιάζει μέ τήν καρδιά καί δέν ἀφήνει στόν ἄνθρωπο νά σκεφθῇ τόν Θεό, νά θυμηθῇ, ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι πλούσιος, ἀνεκδιήγητα πλούσιος. Ὅτι αὐτός εἶναι ἀδελφός τῶν ἁγίων ἀγγέλων. Ὁ διάβολος ὅλα τά σκοτίζει, ὅλα τά ἀπομακρύνει ἀπό τόν ἄνθρωπο, τά διαστρεβλώνει, καί τοῦ δίνει ψεύτικες ἡδονές μέσω τῶν ἁμαρτιῶν. Πράγματι ἔχει δίκαιο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέει στόν Ἅγιο Ἐπίσκοπο καί μαθητή του, Ἀπόστολο Τίτο: «ἦμεν γάρ ποτέ καί ἡμεῖς ἀνόητοι» (Τίτ γ', 3) Κοιτάξτε τί λέει ὁ Ἀπόστολος. Πότε Ἅγιε Ἀπόστολε; Ὑποδουλωμένοι στίς διάφορες ἐπιθυμίες καί στά διάφορα πάθη, τότε εἴμασταν τρελλοί καί ἀνόητοι.

Δέν θέλει ὁ Κύριος διὰ τῆς βίας νά σέ ἀναστήσῃ ἐκ τῶν θανάτων σου, νά σέ ἀρπάξῃ ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἐσύ πρέπει πρῶτος νά τό πῆς στόν ἴδιο: «Κύριε, αὐτή ἡ ἁμαρτία μέ βασανίζει. Δέν τήν θέλω, ἔχει ὅμως ἐξουσία ἐπάνω μου. Ἐλευθέρωσε μέ!» Τότε γίνεται θαῦμα. Πάντα. **Ποτέ ὁ Κύριος δέν ἀφήνει χωρίς ἀπάντησι τήν προσευχή, ἔστω καί τοῦ μεγαλυτέρου ἁμαρτωλοῦ. Δέν ὑπάρχει φρικτή ἁμαρτία γιά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀγρυπνεῖ ἐπάνω στή δική του συνείδηση, ἐπάνω στή ζωή του.** Ξέρει ὁ ἄνθρωπος, ὅτι μετά τήν προσέλευση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, ὅτι δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, ἀπό τήν ὁποία ὁ Κύριος δέν μπορεῖ νά μᾶς ἐλευθερώσῃ. Δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά νικήσῃ, δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά διώξῃ. Ὁ Κύριος δίνει τήν δύναμη. Μόνο κάνε τήν ἀρχή. Μόνο ἀναβόησε, ὅπως ὁ ἄσωτος υἱός: **«Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν Σου».** **Ὅταν ἁμαρτάνῃς, ἁμαρτάνῃς ὄχι μόνο στόν Θεό, ἀλλά σ' ὅλα τά οὐράνια κτίσματα, σ' ὅλα τά ἐπίγεια κτίσματα. Ἀμαρτάνεις στά πουλιά, ἁμαρτάνεις στά λουλούδια, τά δένδρα. Ἀμαρτάνεις σ' ὅλα τά ζωντανά ὄντα. Ἡ ἁμαρτία εἶναι πραγματικά φοβερή, ἄνευ τῆς μετανοίας. Τόσο φοβερή, ὥστε νά σκοτώνῃ καί νά ρίχνῃ σ' ἑκατό θανάτους.** Νά ρίχνῃ στήν ἀγκαλιά τοῦ διαβόλου καί στήν αἰώνια φρικωδεστάτη κόλαση. Χωρίς ἀμφιβολία. Γι' αὐτό ὁ Θεός ἦλθε σ' αὐτόν τόν κόσμο. Νά ἐξολοθρεύσῃ τόν φοβερό δράκοντα, ὁ ὁποῖος λέγεται ἁμαρτία. **Ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί μᾶς ἔδωσε ὅλα τά μέσα νά ἐξολοθρεύσομε τήν ἁμαρτία, τήν κάθε ἁμαρτία. Ἐδημιούργησε τήν Ἐκκλησία Του ἐπάνω στή γῆ καί τῆς ἔδωσε ὅλες τίς οὐράνιες δυνάμεις, γιά νά νικᾶμε καί ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὅλες τίς ἁμαρτίες, ὅλους τοὺς θανάτους μέσα μας καί γύρω μας.**

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τά θαυμαστά Ἅγια Μυστήρια. Τό ἅγιο Βάπτισμα, τή Θεία Κοινωνία, τά ὁποία ἐξολοθρεύουν τήν ἁμαρτία. Μᾶς ἔδωσε καί τίς θαυμάσιες ἀρετές, πίστη, ἐλπίδα, ἀγάπη, προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνία, πραότητα καί ὅλες τίς ὑπόλοιπες εὐαγγελικές ἀρετές. **Γι' αὐτό δέν ὑπάρχει ἀπόγνωσις στόν Χριστιανό ἄνθρωπο σ' αὐτόν τόν κόσμο.**

Ἄς ξυπνήσῃ ὁ Ἀγαθός Θεός ὅλους τοὺς ἀθέους, ὅλους τοὺς ἀπίστους. Ἄς κτυπήσῃ τόν καθένα μέ τόν κεραυνό τοῦ Οὐρανίου Ἐλέους. Μέ τόν κεραυνό τοῦ Οὐρανίου Ἐλέους μέσα στή συνείδηση, μέσα στή ψυχή. Ἄς ξυπνήσῃ ὁ καθένας καί πορευθῇ στήν οὐράνια πατρίδα του, στήν οὐράνια τράπεζα ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους ἀδελφούς του, τοὺς ἀγγέλους. Ἄς ζήσῃ ἐκεῖ μαζί τους διὰ τῆς αἰωνίας Θείας Ἀληθείας, αἰωνίας Θείας Διακαιοσύνης καί ὅλων τῶν αἰωνίων οὐρανίων χαρῶν.

Κύριε, Σ' εὐχαριστοῦμε γιά τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο αὐτό. Σ' εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἀγαθή εἶδησι αὐτή. Γιατί δημιούργησες τόν ἄνθρωπο, νά μπορῇ νά νικήσῃ κάθε ἁμαρτία καί κάθε διάβολο.

Σέ Σένα δόξα καί εὐχαριστία, πάντοτε νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰώνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.